
ПЪРВА ЧАСТ

РЪКОПИСЪТ

И бидоха светкавици, гръмотевици и гласове, и биде силен трус, такъв голям и силен трус, какъвто не е ставал, откак има човеци по земята. Великият град се раздели на три части, и езическите градове паднаха.

Откровение на св. Йоан Богослов

Първа глава Заплахата

I

Дойдоха през нощта.
Нямах представа кои са. Не разбирах какво искат.
Но когато ми показаха снимките, ме обзе истински ужас.

Дали злото съществува?

От хилядолетия този въпрос не дава мира на философи и теолози. Възможно ли е демоничното, сурово и студено зло да живее в човешкото сърце? Защо всемогъщият и добър Бог ни е дарил със свободната воля да изберем злото? Или понятието „зло“ е социално-мо-

рална концепция? Дали едно дете, което откъсва за удоволствие крачетата на някое насекомо, е зло, или просто неразумно?

Мао? Чингис хан? Хитлер? Сталин? А какво да кажем за Мохамед Салмене Лахуедж Булел, който уби с камион осемдесет и шест души на крайбрежната алея в Ница през 2016? АББ?* Брентън Харисън Тарант** в Нова Зеландия? Дали са били зли? Психично болни? Извратени? Или всичко това едновременно? Възможно ли е да се прокарат ясни граници между лудостта, фанатизма и чистото зло?

Какво мисля аз? Нямам представа, дявол го взел.

Но както и да е.

Събудих се от звука.

Щракване.

Щракване, последвано от кратък електронен звуков сигнал.

Както когато карта ключ отваря ключалката на вратата на хотелска стая.

Всъщност точно това се случи.

Щракване. Звуков сигнал.

Вратата бавно се отвори.

Дали сънувах?

Два силуета се открояха на фона на ярката светлина от коридора.

Надявах се, че сънувам.

Двама мъже. Единият огромен, другият просто едър. Приличаха на състезатели по борба, облечени в костюми.

* АББ – Андерш Беринг Брайвик. Най-големият норвежки масов убиец и терорист, убил общо 77 души и ранил още 150. Б. пр.

** Брентън Харисън Тарант – Убил 51 мюсюлмани при нападение на две джамии в Крайстчърч, Нова Зеландия. Б. р.

Влязоха в хотелската ми стая, сякаш това бе нещо съвсем естествено, и затвориха вратата след себе си.

Едрият включи осветлението на тавана.

Не съм свикнал да ме събуждат непознати. Поех си рязко дъх, изправих се в седнало положение в леглото и опипах нощното шкафче за очилата си. Погледнах ги през дебелиите стъкла. Нито един от тях не беше маскиран. Това беше любопитно.

– Good evening, professor Beltø* – каза огромният.

Беше висок два метра. Поне. И приблизително също толкова широк в раменете. Гръден кош като от стомана. Бицепси, големи колкото дънери. Знаете ги тези момчета. Виждали сте ги по филмите. Нямаше коса. Кожата на темето му беше неравна и потъмняла. Белези? Изгаряния? Или може би някакво кожно заболяване.

– Или може би трябваше да кажа „лека нощ“?

Гласът на великана проехтя като гръм. Очаквах да се засмее, но това така и не се случи. Приличаше на твърде висок мормонски мисионер, един от онези, които понякога се спират на прага ви. Елегантен, добре облечен, истински просветен. В същото време обаче в него имаше нещо натрапчиво, някаква прекалена настойчивост. Сякаш беше готов всеки момент да нахлуе в къщата ви, за да ви убеди в славата на Бог, в милостта на Исус, и в това, че местоположението на Едемската градина всъщност е било в окръг Джаксън, Мисури.

Едрият бе застанал неподвижно до вратата. Огромният взе плетения стол до бюрото, обърна го и седна с крака от двете страни и облегалка, обърната към гърдите му.

Имаше нещо особено в лицето му. Пропорциите. Черепът беше леко деформиран. Очите бяха твърде раздалечени. Долната челюст беше изкривена. Сигурно нещо ужасно се е объркало по време на раждането.

* Добър вечер, професор Белтъ (англ.). Б. р.

– Кои сте вие? – изграчих. Устата ми беше пресъхнала.

– Спокойно, професоре – каза великанът.

– Защо сте дошли?

– Тук сме по работа.

Не разбрах дали това трябваше да ме плаши, или да ме успокои.

– По работа ли? – заекнах.

– Имаме задача за Вас.

Погледнах го озадачено.

Задача? За мен? Посред нощ?

Събрах малко смелост.

– Следващия път може първо да се обадите, за да си уговорим среща – казах възможно най-спокойно.

Когато човек си има работа с опасни мъже, е важно да не губи самоуважението си. Но гласът ми леко потреперваше.

– Даже смятам, че е далеч по-добре да поговорим през деня.

Може да звучи странно, но предпочитам да съм буден и облечен, когато приемам посетители.

Огромният не се усмихна.

– Задача ли имате за мен? – попитах.

– Да.

– Каква е задачата?

– Искаме да откриете Откровението на Йоан.

За няколко дълги секунди погледите ни се срещнаха. Очите му бяха като на голяма бяла акула.

Е, значи това била задачата.

Нямах представа колко е часът. Но беше посред нощ, в края на май, намирах се в чужда страна с два трола на гости в хотелската ми стая, а от мен се искаше да открия библейски ръкопис на две хиляди години.

За втори път през последните десет часа ми поставяха една и съща задача. Това не се случва много често.

Освен това не ставаше дума за кой да е библейски текст. Откровението на Йоан. Истински ужас. Падащи звезди. Море от кръв. Целият свят в пламъци. Денят на Страшния съд. Числото на звяра – 666. Литаври и тръби. Или поне тръби. Печати и ангели, и свитъци, и бездни. Наситен със символика, мистерии и кървави алегии. Този текст съвсем не е за малодушните. Откровението е толкова противоречиво, че едва се е стигнало до канонизирането му. Всъщност това е бил последният текст, включен в Библията. При това пряко сили. Сложили са го най-накрая. Това едва ли е било случайно. Може би дори е било необходимо. За по-сигурно.

– Защо решихте да се обърнете точно към *мен*? – попитах.

Великанът наклони леко деформираната си глава. Раждане с форцепс? Може би с вакуум.

– Това е очевидно, професоре.

– Не е трудно да се открие Откровението на Йоан.

– Нима?

– Има го в Библията – отвърнах наперено.

Ние, хората, сме толкова различни. Той можеше да възнагради шегата ми с кратък смях. Или поне една кисела усмивка. Някое презрително изсумтяване. Но не. Великанът нямаше чувство за хумор.

– Не ме разбрахте – каза той със сериозно изражение.

– Често ми се случва.

– Искаме да откриете оригиналния ръкопис.

III

Разбира се. Оригиналът.

Не би трябвало да ме притеснява това, че има хора, чиито представи за моите умения като археолог и ловец на ръкописи са доста преувеличени. Но все пак всичко си има граници.

Положих усилия отговорът ми да не прозвучи твърде саркастично:

– Разбирам. Искате от мен да открия оригинала на Откровението. А как очаквате от мен да изпълня една практически невъзможна задача?

– По същия начин, както сте открили Фрагмента от Оксирих.

Така значи.

Да, той имаше право. Наскоро успях да проследя един фрагмент от ръкопис на най-ранната версия на книгата Откровение. Истината е, че попаднах на следите на фрагмента благодарение на голяма доза късмет. Колекцията, известна като Папирусите от Оксирих, е открита в едно сметище за боклук в Египет от двама британски археолози в края на деветнайсети век. Находката включва удивителните четиристотин хиляди фрагмента. Досега са анализирани едва няколко хиляди. Колекцията от Оксирих включва всичко – от лични писма, дневници, хороскопи, заклинания, циркови програми и заповеди за арест до старозаветни и новозаветни апокрифи, и, което е още по-въълнуващо, фрагменти от ръкописи от Стария и Новия завет.

Днес колекцията се съхранява в музеи, университети и библиотеки в Европа, САЩ и Египет. Това, че успях да открия изгубения фрагмент от книгата Откровение, не се дължеше нито на задълбочено изследване, нито на продължителна подготовка от моя страна. Едно внезапно

хрумване ме бе накарало да издира един от потомците на британските археолози в едно село край Ексетър в Девън, мила възрастна дама, която с радост ми показва сандъка с документи на дядо си, скрит на тавана. И така, в една пожълтяла папка, сред писма и научни доклади, се оказа той. Фрагментът. Както споменах: чист късмет.

Ако трябва да бъда честен, откритието предизвика интерес главно в академичните среди. У дома, в Норвегия, вестниците „Ворт Лан“ и „Даген“* посветиха едва половин страница на тази новина. Някои вестници се задоволиха с малка колонка. Повечето напълно пренебрегнаха откритието.

За международната теологична общност обаче аз неочаквано се превърнах в герой. Досега си мислех, че това бе причината Уилям Уайт да ме покани на своята конференция в Сан Франциско.

* Vårt Land (норв.) – „Нашата страна“, Dagen (норв.) – „Денят, новините от деня“. Б. пр.